

prima instanță, jud.: A. Malîi

dosarul nr. 2rac-407/2015

instanța de apel, jud.: N. Traciuc, M. Anton, I. Cotruță

DECIZIE

23 decembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Sveatoslav Moldovan, Iuliana Oprea, Ion Druță, Galina Stratulat

examinînd recursul declarat de către avocatul Alexandru Carapunarlî, în interesele Societății cu Răspundere Limitată „Dicivitrans”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Camera de Licențiere împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Dicivitrans” cu privire la retragerea licenței pentru activitatea de transport rutier de persoane prin servicii regulate,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 iulie 2015, prin care a fost admis apelul declarat de Camera de Licențiere și casată hotărîrea Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 09 februarie 2015 cu pronunțarea unei noi hotărîri de admitere a acțiunii

c o n s t a t ă

La 31 ianuarie 2015 Camera de Licențiere a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Dicivitrans” cu privire la retragerea licenței pentru activitatea de transport rutier de persoane prin servicii regulate.

În motivarea acțiunii petiționarul a indicat că, SRL „Dicivitrans” este titularul licenței seria A MMQ nr. 046331 din 23 iulie 2014 pentru genul de activitate, „activitatea de transport rutier de persoane prin servicii regulate (în trafic național)”.

Susține că urmare a efectuării controlului inopinat (actul de control nr. 05/413 din 19 noiembrie 2014), s-a constatat că, SRL „Dicivitrans”, în cadrul desfășurării activității licențiate, nu și-a conformat activitatea prevederilor art. 23 alin. (2) lit. d) și art. 70 lit. a) ale Legii nr. 150 din 17 iulie 2014 și a prezentat Camerei de Licențiere date neautentice în documentele anexate la declarația pentru eliberarea licenței, manifestate prin practicarea genului de activitate licențiat în lipsa copiilor conforme ale licenței pentru vehiculele Mercedes 312D, n/î C ON 254, Mercedes 316 CDI, n/î K OO 707, Mercedes 313 CDI, n/î K AA 152.

Menționează petiționarul că, în baza celor constatate și în temeiul art. 17 alin. (3) al Legii cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător, art. 28 alin. (7) al Legii privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător, art. 7 alin. (2) lit. a), art. 19 alin. (3), art. 21 alin. (2) lit. c) și

alin. (6) ale Legii privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, Camera de Licențiere a emis decizia nr. 18 din 29 ianuarie 2015 privind retragerea licenței SRL „Dicivitrans”.

Mai menționează petiționarul că, în virtutea atribuțiilor conferite prin Hotărârea Guvernului nr. 779 din 27 noiembrie 2009 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și funcționarea Camerei de Licențiere și efectivului limită ale acesteia. Camera de Licențiere acordă licențe pentru genul de activitate stabilite de lege și are drept misiune asigurarea respectării riguroase a condițiilor de licențiere, necesare pentru practicarea activităților de întreprinzător, pentru excluderea prejudicierii drepturilor, intereselor legitime și sănătății cetățenilor, mediului înconjurător și securității statului, statut ce obligă Camera să se conformeze legislației în vigoare și să întreprindă măsuri în vederea înlăturării încălcărilor ce ar avea un impact nefast asupra societății civile și/sau ar prejudicia bugetul statului, și care concomitent îi permite să se pronunțe în vederea suspendării temporare retragerii licenței.

Conform prevederilor art. 17 alin. (1) și (3) al Legii cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător și art. 343¹ al CPC, activitatea de întreprinzător poate fi suspendată, în cazurile prevăzute expres de lege, cu adresarea ulterioară în instanța de judecată a autorității care a dispus suspendarea. Decizia autorității privind suspendarea (limitarea) activității de întreprinzător se aplică pînă la adoptarea de către instanța de judecată a hotărîrii definitive și irevocabile.

Solicită reclamantul retragerea licenței seria A MMII nr. 046331 din 23 iulie 2014, eliberată SRL „Dicivitrans” pentru activitatea de transport rutier de persoane prin servicii regulate (în trafic național).

Prin hotărârea Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 09 februarie 2015 a fost respinsă acțiunea depusă de Camera de Licențiere împotriva SRL „Dicivitrans”.

La 10 februarie 2015 Camera de Licențiere a declarat apel împotriva Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 09 februarie 2015, solicitînd casarea acesteia, cu emiterea unei noi hotărîri de admitere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 02 iulie 2015 s-a admis apelul declarat de Camera de Licențiere, s-a casat Judecătoria Ciocana mun. Chișinău din 09 februarie 2015 cu pronunțarea unei noi hotărîri de admitere a acțiunii, s-a retras licența seria AMMII nr. 046331 din 23 iulie 2014, eliberată SRL „Dicivitrans” pentru genul de activitate „transport rutier de persoane prin servicii regulate (în trafic național)”, s-a obligat SRL „Dicivitrans”, titularul licenței seria AMMII nr. 046331 din 23 iulie 2014 să depună formularul licenței retrase în incinta Camerei de Licențiere.

La 12 august 2015 avocatul Alexandru Carapunarli, în interesele SRL „Dicivitrans” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărîrii primei instanțe.

În motivarea recursului a indicat că, instanța de judecată nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea, deoarece nu a reținut faptul că, la momentul efectuării controlului SRL „Dicivitrans” deținea 2

licențe perfect valabile, pentru același gen de activitate, iar mijloacele de transport figurau în ambele licențe, prin urmare nu putea fi constată existența cărorva încălcări.

Mai mult susține că, nici intimatul și nici instanța de apel nu au putut combate faptul că, evidența mijloacelor de transport a fost asigurată prin acte oficiale – foile de parcurs, registrul de evidență a foilor de parcurs, borderoul biletelor de călătorie, faptul că sau achitat toate impozitele și taxele datorate la stat și că din punct de vedere fiscal, este posibilă efectuarea controalelor fiscale.

Consideră recurentul că, temeiuri suplimentare de retragere a licenței sunt stipulate la art. 28 alin. (4) al Codului transporturilor rutiere, care nu se regăsesc în încălcarea admisă de recurent, astfel, pentru încălcarea constată de Camera de Licențiere, funcționarii Agenției Naționale Transport Auto sunt în drept să aplice doar sancțiuni contravenționale.

Totodată, afirmă recurentul că, pentru încălcarea constatată, Camera de Licențiere, conform legislației urma să emită o prescripție, ceea ce nu a fost efectuat, iar, instanța de apel eronat a concluzionat că, în speță emiterea unei prescripții nu era obligatorie.

A mai indicat că, încălcarea dispozițiilor 23, alin. (2), lit. d) Codul transporturilor rutiere, imputată SRL „Dicivitrans” este una eronată, în cazul în care licența a cărei retragere s-a decis este din 24 iulie 2014, dată la care Codul transporturilor rutiere din 17 iulie 2014 nu era în vigoare, acesta fiind pus în aplicare din data de 15 septembrie 2014.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 iulie 2015 a fost expediată în adresa părților la 31 iulie 2015, conform scrisorii de însoțire (f.d. 128), însă materialele dosarului nu denotă cert data recepționării copiei deciziei instanței de apel de către recurent.

Astfel, în circumstanțele relevate, recursul declarat de către SRL „Dicivitrans” se consideră a fi depus în termenul prevăzut de lege.

În conformitate cu art. 444 CPC, prezentul recurs se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului în raport cu argumentele invocate în recursul declarat de către avocatul Alexandru Carapunarlî, în interesele SRL „Dicivitrans”, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul urmează a fi admis, cu casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze decizia instanței de apel și să mențină hotărârea primei instanțe.

Materialele cauzei cert denotă că, SRL „Dicivitrans” este titularul licenței seria A MMII nr. 046331 din 23 iulie 2014 pentru genul de activitate „activitatea de transport rutier de persoane prin servicii regulate (în trafic național)”.

La 19 noiembrie 2014, în rezultatul efectuării controlului inopinat la SRL „Dicivitrans”, a fost emis actul de control nr. 05/413, conform căruia, SRL

„Dicivitrans”, titular de licență seria A MMII nr. 046331 din 23 iulie 2014 pentru genul de activitate „activitatea de transport rutier de persoane prin servicii regulate (în trafic național)”, în cadrul desfășurării activității licențiate, nu și-a conformat activitatea prevederilor art. 23 alin. (2) lit. d) și art. 70 lit. a) ale Codului transporturilor rutiere și a prezentat Camerei de Licențiere date neautentice în documentele anexate la declarația pentru eliberarea licenței, manifestate prin practicarea genului de activitate licențiat în lipsa copiilor conforme ale licenței pentru vehiculele Mercedes 312D, n/î C ON 254, Mercedes 316 CDI, n/î K 00 707, Mercedes 313 CDI, n/î K AA 152.

Totodată s-a constatat că în baza art. 17 alin. (3) al Legii nr. 235-XVI din 20 iulie 2006 cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător, art. 28 alin. (7) al Legii nr. 131 din 08 iunie 2012 privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător, art. 7 alin. (2) lit. a), art. 19 alin. (3), art. 21 alin. (2) lit. c) și alin. (6) ale Legii nr. 451-XV din 30 iulie 2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, Camera de Licențiere a emis decizia nr. 18 din 29 ianuarie 2015 privind retragerea licenței SRL „Dicivitrans”.

Tot, materialele cauzei denotă că, anterior, la 30 noiembrie 2006, SRL „Dicivitrans” i-a fost eliberată licență cu seria A MMII nr. 022863, prelungită până la 30 noiembrie 2016, pentru genul de activitate „activitatea de transport rutier de persoane prin servicii regulate (în trafic național)”.

Conform anexei la licența seria A MMII nr. 022863, se constată că licența este valabilă pentru unitățile de transport, inclusiv și vehiculele Mercedes 312 D, n/î C ON 254, Mercedes 316 CDI, n/î K 00 707, Mercedes 313 CDI, n/î K AA 152.

Colegiul, mai reține că, la 29 mai 2014 Camera de Licențiere a emis decizia nr. 74 privind recunoașterea nevalabilității licenței SRL „Dicivitrans” cu seria A MMII nr. 9022863, eliberată la 30 noiembrie 2006, însă, Camera de Licențiere nu s-a adresat cu cerere de chemare în judecată, iar decizia nu a fost confirmată de către o instanță de judecată.

Or, în conformitate cu art. 20 alin. (1) și art. 21 alin. (1) al Legii privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător nr. 451-XV din 30 iulie 2001, licența poate fi suspendată în conformitate cu prevederile Legii cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător. Licența poate fi retrasă în conformitate cu prevederile Legii cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător.

Iar, conform art. 17 alin. (2), (3) al Legii cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător nr. 235-XVI din 20 iulie 2006, activitatea de întreprinzător poate fi suspendată prin hotărîre judecătorească, adoptată în temeiul legii. Hotărîrea instanței de judecată privind suspendarea activității întreprinzătorului se adoptă la cererea autorităților administrației publice și/sau altor instituții abilitate prin lege cu funcții de reglementare și de control. În cazurile prevăzute expres de lege, activitatea de întreprinzător poate fi suspendată, cu adresarea ulterioară în instanța de judecată a autorității care a dispus suspendarea. Adresarea în judecată trebuie să se facă în decursul a 3 zile lucrătoare. În caz de nerespectare a acestui termen, suspendarea se anulează.

Decizia autorității privind suspendarea (limitarea) activității de întreprinzător se aplică până la adoptarea de către instanța de judecată a hotărârii definitive și irevocabile.

În conformitate cu art. 343¹ alin. (1), (2) CPC, autoritățile administrației publice și instituțiile abilitate prin lege cu funcții de reglementare și de control (în continuare – autoritățile competente) pot cere, în cazurile prevăzute de lege, sistarea temporară a valabilității sau, după caz, retragerea licențelor/autorizațiilor ce vizează activitatea de întreprinzător, fapt ce are ca efect imposibilitatea continuării acestei activități la nivel de întreprindere sau de unitate funcțională autorizată a acesteia. În cazurile în care sistarea temporară a valabilității sau retragerea, în conformitate cu prevederile legii, a licenței/autorizației ce vizează activitatea de întreprinzător a fost dispusă de autoritatea competentă, aceasta este obligată, în decurs de 3 zile lucrătoare, să se adreseze cu o cerere în instanța de judecată privind sistarea temporară a valabilității sau retragerea licenței/autorizației ce vizează activitatea de întreprinzător.

Mai mult ca atât, instanța de recurs menționează că, în sensul legii, licența reprezintă un act administrativ cu caracter permisiv, eliberat de autoritatea de licențiere în procesul de reglementare a activității de întreprinzător, ce atestă dreptul titularului de licență de a desfășura, pentru o perioadă stabilită, genul de activitate indicat în aceasta, integral sau parțial, cu respectarea obligatorie a condițiilor de licențiere. Unul dintre principiile de bază ale licențierii este echitabilitatea (proportionalitatea) dintre interesele societății și drepturile întreprinzătorilor la efectuarea controlului asupra respectării condițiilor de licențiere, precum și la suspendarea/retragerea licențelor.

Astfel, se va reține că, o licență constituie un bun în sensul articolului 1 din Primul Protocol adițional la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale în funcție de faptul dacă deținătorul licenței are o „speranță rezonabilă și legitimă în privința valabilității în timp a licenței și a posibilității de a continua să obțină beneficii din exercitarea unei activități în baza acestei licențe”, iar retragerea actului permisiv, reprezintă o interferență în dreptul de proprietate al persoanei.

Totodată, unul din principiile de bază pentru aprecierea caracterului rezonabil al unei ingerințe în acest drept, îl constituie proportionalitatea între mijloacele antrenate și scopul urmărit.

Reieșind din cele supra relatate și normele precitate, Colegiul consideră că prima instanță corect a concluzionat asupra faptului că, decizia contestată de retragere a licenței, adresată instanței de judecată nu este proporțională cu scopul urmărit, în cazul în care materialele cauzei cu certitudine denotă că mijloacele de transport cu numerele de înmatriculare de stat K AA 152, C ON 254 și K OO 707, au fost incluse în licența precedentă, cu seria AMMII nr. 022863, valabilă până la data de 30 noiembrie 2016, iar argumentarea reprezentantului Camerei de Licențiere despre declararea nevalabilității licenței precedente nu pot fi luate în vedere, or, acțiunile de nevalabilitate invocate fiind contrare legii.

Prin urmare, instanța de recurs consideră că orice acțiune, la caz a Camerei de Licențiere de lipsire de licență, prin oricare alte terminologii, care a generat lipsirea de activitate prin licențiere, sînt în contradicție cu prevederile legii

supra citată și așa-zisa decizie de declarare nevalabilă a licenței urma să aibă loc la fel printr-o adresare în instanța de judecată.

Legislația în domeniu operează cu noțiunile de retragere, sistare, suspendare a licenței, care în rezultat are același efect de lipsire a întreprinzătorului de rodul de activitate licențiată, respectiv în sensul declarat instanța nu poate considera valabilă decizia de declarare nevalabilă a licenței precedente, în cazul în care nu corespunde exigențelor art. 21 și art. 22 alin. (1) al Legii privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător nr. 451-XV din 30 iulie 2001, astfel urmînd în mod obligatoriu o adresare în instanța de judecată, prin derularea unui proces contradictoriu, pentru confirmarea sau infirmarea acțiunilor Camerei de Licențiere.

Mai mult, conform art. 15 alin. (7) din Legea privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, licența care nu a fost reperfectată în termenul stabilit se recunoaște ca fiind nevalabilă.

Coroborînd prevederile art. 14 alin. (2) și art. 15 alin. (2) din Legea privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător nr. 451-XV din 30 iulie 2001, urmează a reține că, autoritatea de licențiere va anula decizia privind eliberarea licenței sau va adopta decizia privind recunoașterea licenței ca fiind nevalabilă dacă titularul acesteia, în termen de 10 zile lucrătoare de la apariția temeiurilor de reperfectare a licenței, nu a depus o cerere în acest sens. Decizia se va adopta în 10 zile lucrătoare, după expirarea celor 10 zile lucrătoare prevăzute pentru depunerea cererii de reperfectare.

Potrivit hotărîrii CEDO în cauza Megadat.com SRL contra Moldovei (08.04.2008), Curtea Europeană nu a acceptat argumentul că există distincție între „retragerea” și „invalidarea” licențelor și a considerat că decizia privind declararea nevalabilității licenței are un efect identic cu sistarea licențelor valabile.

Astfel, după emiterea deciziei privind nevalabilitatea licenței, organul de licențiere, de asemenea, urmează să sesizeze în termen de 3 zile instanța de judecată cu cerere privind retragerea licenței, întru evitarea unei măsuri nejustificate „de control al folosirii proprietății”.

Prin urmare, însă se constată că persoana interesată deține în mod legal două licențe, valabile la data examinării litigiului.

În acest context, prima instanță just a apreciat critic argumentele Camerei de Licențiere precum că nu este necesară adresarea în judecată a unei cerere de recunoaștere a nevalabilității licenței, iar ca consecință a considerat argumentele Camerei de Licențiere din decizia nr. 18 din 29 ianuarie 2015 despre retragerea licenței, pe motivele că SRL „Dicivitrans” a prezentat date neautentice în documentele anexate la declarația pentru eliberarea licenței, manifestate prin practicarea genului de activitate licențiat în lipsa copiilor conforme ale licenței pentru vehiculele Mercedes 312D, n/î C ON 254, Mercedes 316CDI, n/î K 00 707, Mercedes 313CDI, n/î K AA 152 sunt declarative și nu pot fi luate în considerație, or acestea au existat în licența precedentă, valabilă, conform expunerilor de mai sus, există și continuie să existe și în licența care constituie obiect al acțiunii date.

Relevante la caz sunt și prevederile art. 2 alin. (2) lit. b) din Legea privind revizuirea și optimizarea cadrului normativ de reglementare a activității de întreprinzător nr. 424-XV din 16 decembrie 2004, care stabilește că, revizuirea și optimizarea cadrului normativ de reglementare a activității de întreprinzător au la bază prezumția respectării actelor normative de către întreprinzători; tratarea în favoarea întreprinzătorului a îndoielilor apărute la aplicarea legislației ce ține de activitatea de întreprinzător

În acest context, ținând cont de faptul că, sarcina probațiunii cu privire la demonstrarea și veridicitatea probei prezentate și anume că, SRL „Dicivitrans” nu și-a conformat activitatea conform prevederilor art. 23 alin. (2) lit. d) și art. 70 lit. a) ale Legii nr. 150 din 17 iulie 2014 și a prezentat Camerei de Licențiere date neautentice în documentele anexate la declarația pentru eliberarea licenței, manifestate prin practicarea genului de activitate licențiat în lipsa copiilor conforme ale licenței pentru vehiculele Mercedes 312D, n/î C ON 254, Mercedes 316CDI, n/î K 00 707, Mercedes 313CDI, n/î K AA 152 nu poate fi reținută, în cazul în care licența a cărei retragere s-a decis este din 24 iulie 2014, dată la care Codul transporturilor rutiere din 17 iulie 2014 nu era în vigoare, acesta fiind pus în aplicare din data de 15 septembrie 2014.

Mai mult ca atât, potrivit prevederilor art. 16, alin. (6) al Legii cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător nr. 235-XVI din 20 iulie 2006, la efectuarea controlului, organele de control vor ține cont de următoarele principii: a) legalitatea și respectarea competenței stabilite de lege; b) neadmiterea aplicării sancțiunilor care nu sînt stabilite de lege; c) tratarea dubiilor apărute la aplicarea legislației în favoarea întreprinzătorului; d) efectuarea cheltuielilor de control din contul statului; e) prescrierea recomandărilor pentru înlăturarea încălcărilor constatate în urma controlului; f) dreptul de a ataca acțiunile organului de control.

Iar, în conformitate cu art. 19 alin. (2) al Legii privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător nr. 451-XV din 30 iulie 2001, la efectuarea controlului respectării condițiilor de licențiere, autoritatea de licențiere va ține cont de următoarele principii: a) legalitatea și respectarea competenței stabilite de lege; b) neadmiterea aplicării sancțiunilor care nu sînt stabilite de lege; c) tratarea dubiilor, apărute la aplicarea legislației, în favoarea titularului de licență; d) efectuarea cheltuielilor de control din contul statului; e) prescrierea recomandărilor pentru înlăturarea încălcărilor constatate în urma controlului; f) dreptul de a ataca acțiunile autorității de licențiere.

Prin prisma normelor supra citate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că prima instanță corect a concluzionat asupra faptului că, Camera de Licențiere era obligată să prescrie o recomandare pentru înlăturarea încălcărilor constatate în urma controlului, iar ca rezultat a conchis că nu-i poate fi imputat SRL „Dicivitrans” sub nici o formă dispozițiile art. 23 alin. (2) lit. d) și art. 70 lit. a) ale Legii nr. 150 din 17 iulie 2014, ca temei de retragere a licenței.

Fiind investit cu judecarea pricinii în ordine de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că instanța de apel a interpretat eronat normele de drept material și a dat

o apreciere greșită materialului probator anexat la dosar, pe când prima instanță, justificat și amplu argumentat, cu pronunțarea asupra tuturor aspectelor importante și cu trimitere la probele administrate, avînd în susținere cadrul legal aplicabil în speță, corect a ajuns la concluzia de a respinge acțiunea înaintată de Camera de Licențiere.

Totodată, instanța de recurs apreciază critic argumentele instanței de apel, prin care a indicat că în sensul Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 2 din 28 mai 2012 privind practica judiciară de soluționare de către instanțele judecătorești a cauzelor referitor la suspendarea (sistarea și retragerea) licențelor ce vizează activitatea de întreprinzător, nu este necesară emiterea prescripțiilor în cazul în care temeiul pentru retragerea licenței este prevăzut de legea specială, în cazul în care această hotărîre a fost adoptată la 28 mai 2012, iar Legea privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător nr. 131 a fost adoptată la 08 iunie 2012, și a intrat în vigoare la 01 martie 2013.

Distinct de cele relatate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis, cu casarea integrală a deciziei instanței de apel și menținerea hotărîrii primei instanțe.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de către avocatul Alexandru Carapunarlî, în interesele Societății cu Răspundere Limitată „Dicivitrans”.

Se casează integral decizia Curții de Apel Chișinău din 02 iulie 2015 și se menține hotărîrea Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 09 februarie 2015, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Camera de Licențiere împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Dicivitrans” cu privire la retragerea licenței pentru activitatea de transport rutier de persoane prin servicii regulate.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președinte, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Iuliana Oprea

Ion Druță

Galina Stratulat